

Sygn. akt IV CSK 64/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie z wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej B. przy uczestnictwie E.

W.

o przyjęcie uczestniczki postępowania do szpitala psychiatrycznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 marca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 21 grudnia 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 14 września 2006 r. Sąd Rejonowy w B. (sygn. akt V RNs .../06) orzekł konieczność przyjęcia, w trybie art. 29 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, do szpitala psychiatrycznego E. W., mimo braku jej zgody. W sprawie ustalono, że E. W., ur. [...] od dłuższego czasu zachowuje się w sposób wskazujący na występowanie zaburzeń i choroby psychicznej, które nasiliły się wraz ze śmiercią jej matki we wrześniu 2003 r.

Sąd I instancji uznał, iż spełnione zostały przesłanki z art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, a ocenę tę podzielił Sąd Okręgowy w B., który postanowieniem z dnia 21 grudnia 2006 r. (sygn. akt II Ca .../06), oddalił apelację uczestniczki postępowania.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną uczestniczka postępowania. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego w związku z art. 316 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że krótkotrwałość i motywacja leczenia uczestniczki, jak i ewentualne skutki zaniechania leczenia uzasadniają stwierdzenie o konieczności leczenia uczestniczki w szpitalu psychiatrycznym, a nie przyjęcie jej do szpitala spowoduje znaczne pogorszenie jej stanu psychicznego, w sytuacji, kiedy poddała się ona leczeniu psychiatrycznemu przynoszącemu pozytywne rezultaty. Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła: 1) o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. z uwagi na rażące naruszenie prawa materialnego, a tym samym oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, jak również wystąpienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych wymagających właściwej interpretacji; 2) o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w całości oraz przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna między innymi zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3). Wymagania istotne skargi kasacyjnej są od siebie niezależne i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do uzasadnienia jej podstaw.

Art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymienia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, które zachodzą, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona wnosząca o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna zatem wyraźnie określić, która z wymienionych przesłanek - jej zdaniem zachodzi - oraz twierdzenie to uzasadnić. Pełnomocnik skarżącej zamieścił co prawda wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak należycie go nie uzasadnił. W skardze tej nie sformułowano zagadnienia prawnego, ani nie wskazano, które przepisy potrzebują wykładni.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzące się do uzasadnienia podstawy skargi, bez powiązania z przesłankami, które Sąd Najwyższy ocenia pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, nie czyni zadość istotnemu wymaganiu skargi, przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

Przedstawione w skardze kasacyjnej uzasadnienie podstawy kasacyjnej należy także uznać za niewystarczające. Pełnomocnik skarżącej sporządził sprawozdanie z przebiegu sprawy i zaproponował własną interpretację oceny stanu faktycznego i oceny dowodu w postaci opinii biegłego.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).